

PLANINSKI VESTNIK

GLASILO SLOVENSKEGA PLANINSKEGA DRUŠTVA.

XIV. letnik.

Januar.

1. št. 1908.

ŠPIK NAD POLICAMI.

(MONTAŽ 2752 m)

DR. H. TUMA.

Vreme zadnjih dni septembra meseca l. 1907. mi je obetalo lepo planinsko turo. Dne 26. septembra sem se odpeljal s prvimi jutranjim vlakom ob 6.5 iz Gorice ter dospel v Ovčjo vas ob 1.34 popoldne. Že med potom pa so se jeli nabirati oblaki, in ko sem korakajoč od postaje v Ovčji vasi srečal vodnika Jožefa Komaca, Baverja iz Trente, sva se takoj spogledala in vedela, da bo z vremenom težko kaj. Zájezerski kot je bil že ves zadelan z gostimi oblaki, prost je bil le Mali Nabois (1694 m). Po kratkem posvetovanju sva se odločila, da ne odrineva v Zájezersko kočo Nemškega planinskega društva, ker se obrne skoraj gotovo na dež in bo treba par dni vremeniti.

Nastanil sem se v krčmi »Gelbmann« v Ovčji vasi*). Kljub temu, da me je vleklo v Zájezero in je pretilo dolgotrajno deževno vreme, me to ni ozlovoljilo. Ogledati sem si hotel to pristno slovensko koroško vas v Kanalski dolini od bliže.

Stopivši v krčmo »Gelbmann«, sem zagledal po mizah pušice nemškega Schulvereina, blesteče se v črno-rdeče-zlati barvi z napisom: »Nur in der eigenen Kraft ruht das Schicksal der Nation«. Javni napisi, kolikor jih je po vasi, so vsi le nemški. Drugačno pa je prebivalstvo. Kolovratil sem precej po okolici ovčjevaški, a vsakdo mi je odgovarjal v čisti koroški slovenščini. Vedno je bil vsak, kogar sem slovenski ogovoril, prijetno presenečen. Pozdravi pa so bili posebno iz ust mladine povsod le nemški: ali »Guten Tag« ali ponajveč »Grüss Gott!« Šola je utrakvistna z nemško tendenco. Glavni namen ji je,

*) Nemški Wolfsbach je napačna prestava iz ljudskega izgovora Vučja ves. Da je Ovčja vas pravo ime, sledi iz zgodovine, ker se je ta vas ustanovila šele v začetku 17. stoletja s tem, da so tedanji gospodarji Kanalske doline, škofi bamberški, dovolili trem ovčarjem: dvema slovenskima in enemu nemškemu, da se ondi naselijo in zorjejo ledino. Očitno je torej nastalo ime vasi po prvih ustanoviteljih ovčarjih.

navaditi otroka nemški. Zaraditega ne zna v Ovčji vasi skoraj nihče slovenski pisati ali pa slovenski spis čitati. Kdor postane pismen, zna le nemški. Če sem pa v pogovoru z ljudmi konštatiral, da je slovenščina še precej čisto ohranjena, sem moral v krčmi, poslušajoč pogovore nekaterih ondi zbranih boljših vaščanov, nasprotno konštatirati, da rabijo med seboj, kadar hočejo govoriti malo bolj olikano, ne le celo množico nemških besedi, ampak da tudi stavke po nemški zavijajo. Govorili so o biku n. pr.: »Ga je pa anständig usekal«, ali drugi: »To je pa gšen z Vami« (es ist um Sie geschehen). Prepričal sem se torej, da je ohranil tu slovenski kmet, nadahnjen po kulturi, svojo domačo govorico v družini, da se pa sili, kadar stopi izven družine v dotiko s tujci, govoriti, kolikor zna, nemški, ali pa da meša, ako govori slovenski, vse nemške besede, kolikor jih ve.

Zanimal sem se zlasti za imena gorá, ki obdajajo dolino te zadnje slovenske vasi proti Italiji. V pogovoru z nekim starcem pastirjem me je ta vprašal, kam da nameravam. Odgovoril sem mu: na Montaž. Starec me je čudoma pogledal. Takoj sem po njegovem vedenju sodil, da mož tega imena še nikdar ni čul. Da bi izvabil iz njega domača slovenska imena, sem se delal kolikor mogoče naivnega ter mu približno opisal smer svoje poti. In starec je vzkliknil: »A, gredo na Špik nad Policami!« To pristno slovensko ime za Montaž mi je prišlo torej prav iz ust preprostega domačega pastirja, in zaraditega lahko trdim, da je pravo slovensko ime za ta vrh: »Špik nad Policami«. Utegne mi kdo ugovarjati, da je to ime presplošno; na to pa lahko vsakemu odgovorim, da je tudi ljudsko ime furlansko »Jof di Montage« enako sestavljeno (Jof je Špik) in da je po Karnskih planinah vse polno »Jofov« in med Nemci »Koflov«. Sicer pa nazivanje »Špik nad Policami« ustreza dobro stvarnemu položaju.

Na enak način sem izvlekel iz domačega prebivalstva imena vseh gorá Višenske in Poliške skupine. Brez obotavljanja in kar po vrsti so mi našteli: Prednja špranja, Prednja krnica, Prednja Koštrunova špica, Zadnja špranja, Zadnja krnica, Višnja ali Visoka gora, Gamsova mati, Žabniška škrbina, Krnica, Krniška špica, Škrbina Trebiške krnice, Lepa glava, Lepa polica, Gorenja jama, Spodnja jama, V glavah ali V klobuku, Lastovice, Planja, Polica, Tratica, Huda polica, Cijanarica, Travno brdo, Brda, Špik nad Policami, Glava, Rudni vrh, Poldnašnja špica, Planje, Črni vrh itd.

Iz neprisiljenega imenovanja gorá sem takoj razvidel, da so prevedli nemški turisti kratkomalo slovenska koroška imena in udomačili nemško nomenklaturu. Seveda pred turisti so ubrali

to nenaravno in nestvarno pot že sestavljali avstrijskih vojaških zemljevidov. Ker pa prebiva v Višenski in Poliški skupini na eni — severni — strani le slovenski kmet in pastir, na drugi — južni — strani pa furlanski pastir in kmet, je docela neumevno, kako bi prišla nemška imena v ta nekdanj tako zapuščeni divji gorski svet. Tudi stare listine, ki jih navaja profesor Adolf Gstirner, kažejo jasno prvotno slovensko prebivalstvo na obeh straneh Višenske in Poliške skupine, katero so začeli izpodrivati na južni strani šele v 11. in 12. stoletju Furlani in šele v 15. stoletju Nemci od Trbiža. Kraja Ovčja vas in Zajezero pa sta ostala pristna slovenska do nove dobe, ko se je ustanovila nemška šola in skušajo ž njo kolikor mogoče vse ponemčiti. —

Drugi dan zjutraj sem precej dolgo zaležal, meneč, da me itak pozdravita megla in dež. No, bilo je svetlo! Zajezerski in višenski vrhovi so se kazali precej čisti. Megleni oblaki so se podili v vetru čez vrhove. Brž sva se s Komacem optala ter dospela v pičli uri v kočo v Zajezeru.

Krasen kotiček je Zajezero. Ne veš, ali bi se odločil v Julskih planinah za lepoto in krasoto našega Zajezera, Suhe, Planice ali Vrat. Odločil bi se skoraj za Zajezero, rekoč, da je najlepše, ker je obrobjeno z veličastnimi divjimi stenami Polic in Višnje gore, proti vzhodu pa z zelenim gozdnatim grebenom, ki se dviga do Lovca ter prepada v mično ležeči Višarski skupini.

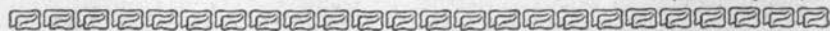
Dasi sva dospela že ob 10. uri zjutraj v planinsko kočo, sem hotel počakati drugega jutra, da se prav sigurno prevedri. Čas v Zajezeru sem porabil, da sem si ogledal prehode in vrhove Višenske in Poliške skupine. Popoldne pa sem napravil izlet v Rudni vrh (ital. Somdogna).*) Pot vede izza kočice proti zahodu naravnost po rebro gozda kvišku ter je dobro zaznamovana do avstrijske meje, kjer je postavljen mejni kamen. Odtod zavije nekoliko na desno bolj nizdoli do roba hudournika. Kmalu zagledaš nad sabo planinsko kočico na Rudnem vrhu (1452 m). Iz Zajezerske kočice do planine je lahko priti v eni uri gori ter v dobre pol ure nazaj.

Dr drugega dne, 28. septembra ob 4.35 zjutraj je bila še mesečina, ko smo odkorakali iz kočice čez suhi prod hudournika, ki prihaja od Špranje pod Višnjo goro, od druge strani pa izpod Polic. Prvi hudournik se imenuje »Voda za oltarjem«, drugi pa »Talijanska voda«. Le-ta je izvirek s poliških snežišč, a se kmalu po izviru

*) Somdogna je umetno pozneje nastalo ime. Izprva je bil le slovenski »Rudni vrh«, ki so ga potem prevedli v »Terra rossa« in šele pozneje sestavili Sommo di Dogna = Najvišji del Dunje.

poizgubi v produ. Ta izvir je izvir Felle, ki ob Pontebi zavije v Italijo. To vodo imenujejo Ovčjevasci »Talijansko vodo«. Nazivanje je nastalo odtod, ker so se nekdanj italijanski pastirji iz Dunjske doline vsilili v Zajezero ter zasedli sedaj opuščeno planino, imenovano »Na tamarju«. Tu so gospodovali več sto let in šele po regulaciji italijansko-avstrijske meje so jih domači prebivalci s silo pregnali. Pripovedovali so mi, da je ustrelil italijanski pastir »Na tamarju« radi pašnih sporov nekega pastirja iz Ovčje vasi. Nato so prihrumeli Ovčjevasci, oboroženi s sekirami in vilami, »Na tamar« ter odsekali italijanskemu pastirju glavo, dva mlajša pastirja so pa zadušili v sirotki. Od italijanske posesti naprej se imenuje voda »Talijanska voda«. Nekdanj se je gotovo imenovala Bela, iz česar so napravili italijanski pastirji Fella. Imena Bela pa nisem mogel več zaslediti, ampak domačini rabijo ali tujko Fela (ta izraz so prevzeli od turistov in uradnikov), med seboj pa še vedno »Talijanska voda«. Nad prodom se dviga pastirska steza »Pod policami« preko izvira Bele in potem v ključih kvišku vedno po zelenih policah: »Police — spodnji glejšt, Police — zgornji glejšt«. Od te police naprej je karakteristična visoka peč, dolga, kakor se je izrazil vodnik, za 200 ovac. Odtod se pride na planico »Grla« in dalje na »Polico pod Kugličem«. Tu je konec vidne pastirske steze, na desno se dviga okrogla glava »Kugliča«, na levi skalnat stolp pod stenami Polic ter se stopi na precej široko teraso, imenovano »Zadnja polica v Kamnjah«. Le-ta je jako porasla s travo, ki daje dobre paše ovčjim čedam. Ob 6 smo dospeli do drugega velikega snežišča, ki se prav lepo vidi od planinske koč v Zajezeru. Vsa severna stran je pastirjem pristopna po policah. Zato skoro vsa imena »Polica« in odtod cela skupina »Police«. Vsa severna stran »Polic« je karakteristično razdeljena v tri dele po gorskih ostrogah, ki se vlečejo od grebena proti dolini. Rob proti Italiji in pa srednja ostroga zapirata veliko krnico, med to srednjo in vnanjo ostrogo proti »Špranji« je druga krnica skoro ravno sredi Poliške skupine, tretji del pa sega od te ostroge do Špranje. Ko je iskal dr. Kugy pristop na Špik, ga je iskal najprej od Špranje in od druge ostroge. Pri tem je prišel l. 1892. do pastirskega prehoda, ki vodi iz Zajezera čez Hudo polico na italijansko stran. Leta 1896. je našel drugi pristop čez takozvano »stezo italijanskih lovcev«, ki vodi iz Zajezera ob italijanski meji in od zahodne strani na Špik. Šele l. 1902. je dr. Kugy našel po vodniku Jož. Komacu (Baver) in Andr. Komacu (Mota) takozvani srednji pristop, t. j. po prej imenovani srednji ostrogi.

(Konec prih.)

SKOZI ENGADIN.

JANKO MLAKAR.

Ako bereš izključno le popise vratolomnih tur, potem kar preskoči teh par strani; kajti v njih boš zastonj iskal plezanja po navpičnih stenah, na katerih preži smrtna nevarnost od vseh strani, trudapolnega lazenja po zasneženih žlebovih, mučnega plazenja po gladkih ploščah in kar je še drugih takih planinskih prijetnosti. Ako te pa veseli, voziti se po raznih železnicah, poslušati čebljanje raznovrstnih potnikov, gledati v temna jezera, hoditi po zelenih dolinah ob šumečih rekah, za izpremenno skočiti na ta ali oni grič ter se ohladiti na tem ali onem ledniku, potem najdeš tudi v tem spisu eno ali drugo stvar, ki te ne bo ravno preveč dolgočasila.

1. Paznaun.

Odpeljal sem se skozi luknjo na Koroško ob najugodnejšem vremenu. Tlakomer je bil jako nizek. Imel sem torej lahko trdno upanje, da se gotovo dvigne. Ko smo drdrali mimo lepega Blaškega jezera, je deževalo, da je kar od tal odletavalo. V Beljaku sem bil pa sprejet z bliskom in gromom. Tako je vse kazalo na lepo vreme, kajti neovržna resnica je, da mora za dežjem priti solnce.

S kolodvora sem krenil samo toliko v mesto, da sem poskusil, je li nahrbtnik res nepremočljiv; potem sem se pa odpeljal proti Tirolam. Ulegel sem se na klop in tako sladko zaspal, da sem se prebudil čvrst in zdrav šele na postaji Franzensfeste. Urno sem se preselil v vlak, ki je prirohnel iz Ale, in potem pridno nadaljeval svoje mirno delovanje notri do Inomosta. Tako sem še dosti srečno prestal dolgo vožnjo od Beljaka do tirolske prestolnice. Tu je bila na kolodvoru velikanska gneča. Prerivali so se pa skoraj sami hribolazci v vseh mogočih opravah. Tedaj se spomnim, da je bil prejšnji dan občni zbor Nemškega in Avstrijskega planinskega društva.

Ker sem imel eno uro časa in je ravno prav prijetno deževalo, sem šel malo pogledat, kako so okrasili mesto za to slavnost. Zastav, zlasti frankfurčank je bilo obilo, ker je v Inomostu veliko hotelov in gostilen. Iz zasebnih hiš je pa le tuintam visela kaka izprana cunjja. Najbolj so se zavili v raznobarne krpe prodajalci potrebščin za hribolazce. Kakor se vidi, so se tisti, ki so se nadejali kakega dobička, zelo potrudili, da so nemške planince sprejeli slovesno, pa tudi do dobrega oželi.

Ožema je bila jáko potrebna, kajti dež je vso slavnost prav izdatno namočil.

Sedaj po končanem občnem zboru je hitelo vse praktično izvrševati, o čemer so se teoretično pomenili. V arlberški vlak so se tako hiteli natepavat, da sem si komaj priboril skromen kotiček ob oknu. Nasproti mene je sedelo troje hribolazcev iz »rajha«, navdušili so se pa za gore menda šele na občnem zboru, kajti imeli so popolnoma novo opravilo. Cepine, dereze, nahrbtnike in trideset metrov dolgo manilovo vrv, vse to so si nakupili v Inomostu po občnem zboru. Bili so prepričani, da se jim bodo vse gore podale. Edino vreme jih je jako skrbelo. Venomer so gledali skozi okno v nizke oblake, iz katerih je mirno rosilo, in se kisló držalo. Ako se je pa tuintam za izpremembo ulila kaka ploha, so kar obupavali.

Meni so se jako smilili, zato sem jih začel tolažiti z upanjem, da se gotovo zvedri, ker gredo oblaki po severu. »In če bi se tudi ne«, sem jih prepričeval, »nimajo ti oblaki prav nič pomena, ker vise prenizko. Ako pridete 1500 m visoko, ste že nad njimi in nad vami se razpenja jasno nebo. Iz teh megel se hitro rešite; saj vidite, da se plazijo kar po tleh«.

»Res je, plazijo se po tleh«, mi pritrđi eden izmed njih, ostali so mi pa prikimali. Vsa četvorica je bila prepričana, da bodo spravili oblake pod noge, če se ne porazgube.

Ker so pa videli moj osmojeni obraz in zdelani cepin, so me smatrali takoj za izvedenega hribolazca in me vprašali za svet. No, jaz jim ga nisem ukralil.

»Naredili ste gotovo že več tur?« me povprašujejo.

»Nekoliko že«, jim odvrnem skromno, »pa ne veliko. Bil sem na Golovcu, Rožniku, Francoskih okopih, Šmarni gori, Joštu, Kureščku, Šišenskem vrhu in na nekaterih drugih, ki se pa ne morejo več šteti med visoke ture«.

»Kje so pa ti vrhovi?«

»V Julskih Alpah.«

»Aha, to je tam blizu Dolomitov,« začne eden razlagati.

»Seveda,« mu pritrđim, »med Dolomiti in Karpati.«

»So li ture, ki ste jih tam naredili, ledniške ali plezalne?«

»To je pa odvisno od vremenskih razmer. Ako zapade sneg ob hudi zimi nenavadno na debelo, je treba skoraj od vzhodja do vrha čez snežišča. Sicer je glavno delo pri teh turah plezanje, ki je pa tuintam precej naporno, zlasti navzdol.«

»Ste li hodili z vodnikom?«

»Ne, vedno brez vodnika; navadno popolnoma sam, malo-kdaj v družbi.«

»Brez vodnika je pa vendarle prenevarno, posebno če ste sami.«

»No, ravno take sile ni, saj se človek lahko ponesreči tudi na gladki cesti. Previdni morate biti in se ne lotiti stvari, kateri niste kos, pa je.«

»Kaj vam nisem pravil, da se lahko hodi tudi brez vodnika?!«
vzklikne nato majhen, golobrad fantič. »Veste«, se obrne nato k meni, »mi nameravamo čez lednik Hochjoch v Vintschgau, in moji tovariši hočejo vsekakor najeti vodnika. Samo jaz ugovarjam. Kajne, vi nam tudi svetujete, da naj gremo brez vodnika? Morda ste tudi vi že napravili to turo?«

»Ravno po tej poti nisem šel«, mu odvrnem, »ker sem si poiskal bližnjico čez Weisskugel. Poznam pa dobro ves ta kraj. Lednik ni posebno nevaren in prav lahko pogrešate vodnika.«

»Vrv bomo pa gotovo potrebovali?« me vpraša skrbno fantič, najpodjetnejši izmed njih. Videlo se mu je na obrazu, da mu je na rabi vrvi veliko ležeče. Zato sem mu odgovoril:

»Gotovo, vrv se rabi na vsakem ledniku. Najvarnejše je, če se navežete takoj nad Ventom. Tudi ne bo škodovalo, ako si takoj navežete dereze; bodete saj nekoliko varovali podplate.«

Popisal sem jim še natanko vso pot, dal razne nasvete glede rabe cepina in vrvi, in tako smo se kar naenkrat pripeljali na postajo Oetzal. Tu smo se prav čedno poslovili. Postali smo taki prijatelji, da je prav malo manjkalo, da se nismo objeli.

Moram se pa pač pohvaliti, da sem jim dal prav dobre svete. Ako so se po njih držali, so gotovo prišli s celo kožo v Vintschgau. Vsaj jaz mislim, da jim gotovo ni škodovalo, ako so šli po lepi, tri ure dolgi stezi od Venta do Hochjocha na vrvi in z derezami. Na ledniku so potem lahko z mirnim srcem spravili vrv in dereze; kajti Hochjoch je raven kakor miza in za razpoko lahko obljudiš milijon, posebno če ga nimaš.

V Wiesbergu sem tudi jaz zapustil železnico in se napotil po strmi stezi na cesto, ki pelje v Paznaunsko dolino. Ko sem bil prišel na breg deroče Trisanne, sem se ozrl nazaj na most, čez katerega je ravno drdral vlak. Ta viadukt je najimenoitnejša stavba na vsej arlberški železnici. Dolg je 125 m in se vzpenja v treh elegantnih lokih 86 m visoko nad zelenimi valovi Trisanne. Sama srednja odprtina ima 120 m svetlobe. (Dalje prih.)

DRUŠTVENE VESTI.

† **Dr. Ernest Kramer.** Zopet nam je dne 21. decembra m. l. pobrala nemila smrt zvestega člana, ljubeznivega in duhovitega družabnika, moža učenjaka, ki ga bo težko pogrešala vsa Kranjska vsled njegove temeljite vede. Blag mu spomin v vseh nas!

Novi člani. Osrednjega društva: Košmelj Fran dr., c. in kr. višji štabni zdravnik (ustanovnik). Podkrajšek Fran, oficijal južne železnice v. p. in tajnik »Slov. Matice«. Sturm Karel dr., odvetn. kandidat. Ribnikar Stanislav, c. kr. davčni praktikant. Kollmann Robert, trgovec. Marek Jan ing., c. kr. stavbni pristav. Muc Edvard, odv. uradnik. Jeršinovic Anton, c. kr. gimn. prof. Juvančič Friderik, c. kr. real. profesor. Mazi Josip, c. kr. realčni profesor. Sinkovič Davorin, c. kr. profesor na učiteljišču. Keržič Anton, kanonik in c. kr. profesor na učiteljišču. Završan Ivan, magistratni pisarniški oficijal. Leban Franc, c. kr. poštni ravnatelj. Klemenčič Ivan, c. kr. poštni blagajnik. Jerman Ivan, c. kr. računski revident. Petrovčič Anton, c. kr. računski revident. Tauses Franc, c. kr. računski oficijal. Bukovic Avgust, deželni računski oficijal. Žnideršič Ciril, deželni stavbni praktikant. Mencinger Leon, deželni stavbni praktikant. Peklenk Ivan, deželni računski oficijal. Rutar Ignacij dr., deželni konc. praktikant. Zupanc Franc dr., c. kr. deželni vladni svetnik. Kilar Jernej, c. kr. računski revident. Munda Ivan, c. kr. deželni veter. referent. Avčin Franc, c. kr. agrarni pristav. Bulovec Anton, c. kr. sodni tajnik. Črček Ivan, c. kr. zemljiški knjigovodja in posestnik. Einspieler Tomaž, c. kr. deželni sodni svetnik in posestnik. Kratochwill Edvard, c. kr. tobačne tovarne pristav. Gerkman Anton, trgovski sotrudnik. Pristov Filip, slikar. Sever Makso, trgovski sotrudnik. Bolte Gašpar, sodovičar. Štefè Ivan, časnikar. Činkole Ivan, gostilničar in posestnik. Babič Franc, trgovec, gostilničar in posestnik. Samec Ivan, trgovec. Bernatović Oroslav, trgovec. Drčar Josip, trgovski sotrudnik. Hauptmann Adolf, tovarnar in posestnik. Toni Ivana, trgovka s papirjem. Gorše Anton, posestnik in kantiner. Janežič Ivan dr., semeniški profesor. Knez Ivan, veletržec in posestnik. Krsnik Uroš, trgovec. Čretnik Viktor, c. kr. državnih železnik pristav. Rožman Ivan, pisarniški ravnatelj. Seidel Alfred, gostilničar. Novak Friderik, gostilničar in kavarnar. Berthold Avgust, fotograf. Levičnik Avgust dr., zdravnik. Detela Fran dr., c. kr. gimnazijski ravnatelj v p. in vladni svetnik. Zajec Ivan dr., zdravnik. Mulaček Josip, trgovski sotrudnik. Dražil Štefan, črkostavec. Paulin J., posestnik. (Vsi v Ljubljani.) Klasinc Ivan dr., odvetnik v Gradcu. Vodušek Štefan, c. kr. avskultant v Celju. Hafner Mate, c. kr. notar v Kostanjevici. Vrtačnik Alojzij, cand. iur. na Dunaju. — Cerkljanske podružnice: Černe J., učitelj v Novakih. Ehrlich Norbert, c. kr. okr. gozdar. Gerželj J., učitelj. Gulin Ivan, sodni sluga. Hrast Rudolf, c. kr. davčni asistent. Jež Valentin, gostilničar. Kos Jožef, kaplan. Pirih Franc, c. kr. davčni praktikant. Ruzzier Anton, c. kr. sodni kanclist. Stres Anton, nadučitelj. (Vsi v Cerknem.) Kemperle Lavoslav, jurist v Hudi južini. Matelič Ivan, učitelj. v Otaležu. — Idrijske podružnice: Šulgaj Fran, visokoš. Tratnik Iv., učit. kand. Drnovšek Janko, real. suplent. (Vsi v Idriji.) — Ilirskobistriške podružnice: Bežek Božidar, c. kr. okr. sodnik. Bekš Josip, c. kr. davčni asistent. Carli Anton, notarski kandidat. Domladiš Albert, posestnik in trgovec. Goršič Fran dr., c. kr. sodni pristav. Grasselli Mirko dr., c. kr. sodni pristav. Martinčič Miroslav, c. kr. davkar v p. Podboj

Alojzij, c. kr. davkar. Perne Josip, c. kr. davčni asistent. Požened Josip, postajni načelnik. Sket Vinko, trgovec. Samsa Josip, tovarnar. Val Dragotin, notarski uradnik. Žnidarič Alojzij dr., c. kr. notar. Žnidaršič Anton, tovarnar. Lešnik Peter, občinski tajnik. (Vsi v Ilirski Bistrici.) Urbančič Ivan, posestnik. Valenčič Rudolf, tovarnar. (Oba v Trnovem.) — Kamniške podružnice: Tomazin Ferdo, oskrbnik v Šmartnu pri Litiji. — Kranjske podružnice: Komatar Franc, c. kr. gimnazijski profesor. Rooss Edi, trgovec. Mally Ida, učiteljica. (Vsi v Kranju.) Benedek Fran, gostilničar v Stražišču. — Kranjsko-gorske podružnice: Klančnik Gregor. Skumavc Franc, p. d. Šmerc. Pretner J., poštar. (Vsi v Mojstrani.) — Selške podružnice: Dolenc Franc, lesni trgovec v Stari Loki. Kopic Janez, kaplan v Selcih. — Tržaške podružnice: Fonda Just, trgovec v Škednju. Furlan Andrej, župnik pri Sv. Križu. Lah Jakob, c. kr. potni učitelj v Sežani. Godina Andrej, učitelj v Škednju. Krašovec J., učitelj v Rojanu. Negovetič Rihard, železniški uradnik. Trošt Janko, carinski uradnik. Lukeš Aleksander, zobozdravnik. Skoberne J., inženir. Mirt Fran, trgovec. Bevc Edmund, uradnik državne železnice. (Vsi v Trstu.)

Darila. Osrednjemu društvu za Triglavsko kočo: Al. Cilenšek, župnik v Poljčanah, 5 K, Al. Kramaršič, kaplan v Makolah, 5 K, Jožef Rostohar, župnik v p., 2 K, neimenovan 5 K. Skupaj 17 K. — Kranjski podružnici za Prešernovo kočo: Fr. Stare iz Ljubljane 4 K, neimenovana oseba iz Kranja 30 K, Bolča iz Kranja 4 K. — Srčna hvala!

Občni zbor osrednjega društva bo v drugi polovici marca meseca.

Savinska podružnica bo imela svoj letni občni zbor v sredo, dne 29. t. m. popoldne ob 2. uri, oziroma ob 4. uri v Gornjem gradu. Zborovališče: soba okrajnega zastopa.

Podravske podružnice občni zbor se bo vršil na Svečnico, t. j. 2. februarja, ob 3., ozir. ob 4. uri popoldne v gostilni g. Jožefa Muleja v Rušah. Odbor pričakuje obilnejše udeležbe, nego je bila dozdaj navadna, kajti s pičlo ali sploh nobeno udeležbo se izreče odboru nezaupnica in on bi bil primoran sklicati izreden občni zbor ter staviti odločilne predloge.

Ilirskobistriška podružnica, ki se je bila ustanovila konec l. 1907. v Ilirski Bistrici, je pričela s 1. januarjem t. l. delovati. Dosedaj šteje 18 članov.

Idrijske podružnice občnega zbora, ki se je vršil dne 20. dec. m. l. v Idriji, se je udeležilo 15 članov. Malo več zanimanja bi to popolnoma nestransko in nepolitično, občekoristno društvo pač zaslužilo!

Po običajnem načelnikovem pozdravu je tajnik obširno poročal o podružničnem delovanju, ki je bilo v letu 1907. najživahnejše, kar obstoji podružnica. Podrobno je opisal postanek »Pirnatove koče« na Javorniku in nje slovesno blagoslovljenje, gradnjo brvi preko Idrijce pri »Divjem jezeru«, markacijo potov in druge posameznosti. — Iz blagajnikovega poročila je razvidno, da je imela podružnica v minolem letu 731 K 71 h dohodkov in 652 K 43 h izdatkov, prebitka torej 79 K 28 h. Čisto imetje je znašalo konec leta 2262 K 23 h. Proračun za leto 1908. pa kaže 707 K 28 h dohodkov in 607 K 50 h izdatkov, prebitka bi torej bilo 99 K 78 h.

Pregledovalca računov g. Mihael Arko, dekan v Idriji, in g. dr. Josip Mencej, real. profesor v Idriji, sta izjavila, da sta jih našla vse v redu. — Na predlog člana g. Novaka se je izvolil stari odbor, le mesto tajnika je prevzel g. Josip Levstik, c. kr. davčni praktikant v Idriji, ker je dosedanji večletni tajnik g. Avguštin Šabec, c. kr. učitelj v Idriji, odklonil zopetno

izvolitev iz zdravstvenih ozirav. Izvoljena sta bila tudi stara dva pregledovalca računov. — Na predlog visokošolca g. Mirka Božiča se je sklenilo nasvetovati osrednjemu odboru, naj vzame v pretres vpeljavo planinskega kolka po kočah S. P. D. Nadalje je predlagal g. dr. Mencej, naj skrbi odbor za to, da se v društvenem letu 1908 priredita vsaj dve planinski veselici. Kot zaupen mož se je za uresničenje tega nasveta privzel v odbor gospod dr. Mencej. Kar se tiče markiranja novih potov, je izvesti najprej od c. kr. gozdne direkcije v Gorici že dovoljeno markacijo iz Mrzle rupe na Goljak (1496 m), a to le do Anine koč, ker od tam je markacijo izvedla Ajdovska podružnica. Poleg te markacije se je sklenilo izvesti še markacijo od Sv. Treh kraljev čez Goropeke v Žir, iz Sp. Idrije na Jelenk, v botaničnem oziru znano goro, iz Trebč pri Črnem vrhu do sedla, oziroma ceste pri »Angelu«, čez Kanomljo v Tribušo in dalje do Sv. Lucije ter obnoviti važno markacijo čez bližnjico Ravnik med Logatcem in Hotedražico. V svrhu orijentiranja na tej bližnjici se postavi orijentacijska tablica.

Takoj po občnem zboru se je konstituiral novi odbor tako-le: Gospod Vaclav Helmich, c. kr. poštar v Idriji, načelnik; gosp. Fr. Goli, trgovec in posestnik v Idriji, podnačelnik; g. Jos. Levstik, c. kr. davčni praktikant v Idriji, tajnik; g. Raf. Gostiša, c. kr. učitelj v Idriji, blagajnik, in gospod Avg. Šabec, c. kr. učitelj v Idriji, odbornik.

Selške podružnice občni zbor je bil dne 27. decembra m. l. na Češnjici. Izmed 20 članov, ki jih šteje ta za Selško dolino lani ustanovljena podružnica, se je udeležilo zborovanja 10 članov. Podružnično delovanje je doslej merilo zlasti na markacijo potov; v preteklem letu je zaznamovala in s tablicami opremila 9 tur in v lepo zvezo spravila sosednje markacije.*) Dohodkov je imela 152 K, stroškov 103 K 69 h, torej ji je preostalo konec leta 48 K 31 h. Po proračunu za l. 1908. se kaže 268 K 31 h prejemkov in 135 K izdatkov. Načelnik g. Anton Pfajfar, župnik v Dražgošah, je pozval člane, naj po leti prirede veselico, izlete; dalje je priporočal, naj se izda popis hribov v Selški okolici, posebno naj se pa vzbuja zanimanje za že nameravano železniško progo Škofja Loka—Železniki, ki bi tudi mnogo pripomogla v povzdigo planinstva.

Kranjske podružnice občni zbor se je vršil dne 28. dec. m. l. v Kranju. Navzočnih je bilo 12 članov. Načelnik je pozdravil zborovalce in podal kratek pregled o delovanju v preteklem letu. Vse delo je bilo osredotočeno na priprave za gradnjo Prešernove koč na Stolu. Kupne pogodbe glede stavbnega sveta so podpisane in za stavbo potrebni les je posekan. Če ne bo nobenega zadržka več, je upati, da se z gradnjo prične že meseca majnika ter se koč spravi še letos pod streho. — Nato je poročal tajnik sledeče: Od zadnjega občnega zbora je prevzel sedanji odbor kot glavni nalogi nadaljevanje priprav za gradnjo koč na Stolu in prireditev velike ljudske veselice v korist gradbenemu fondu te koč. Dne 2. junija 1907 se je izvršila v korist Prešernovi koči prirejena veselica ob najštevilnejši udeležbi z najboljšim uspehom in je zadovoljila vse nade tudi v gmotnem oziru. Da se je veselica obnesla tako lepo in ugodno, gre največja zahvala častitim gospem in gospodičnam, ki so zastavile z največjo ljubeznivostjo in požrtvovalnostjo svoje moči v nje prosep, hvala pa pristoji tudi vsem gospodom, kateri so podpirali odbor z delom in svetom. Hvala vsem! — Izpopolnile so se nekatere markacije, na novo markirala pot iz Besnice

čez Nemilje v Selca. Sicer preostaja podružnici še mnogo dela; markacije so popolnoma izvršene šele v Št. Joštarskem pogorju. Vendar se podružnica z ozirom na gradbo Prešernove koče, ki ji bo posvetiti vse moči, ne bo mogla obširneje baviti z drugimi deli. Šele po dovršitvi koče na Stolu bo imela dovolj prilike, lotiti se podrobnega dela v ožjem področju, tem bolj, ker je z ustanovitvijo Selške podružnice že odpadlo precej dosedanega podružničnega delokroga, po ustanovitvi snujoče se Tržiške podružnice pa se zopet skrči. Ravno z ozirom na podrobnejše delo v domačem okraju je priporočal podružnični odbor ustanovitev omenjenih dveh podružnic. — Tekoče zadeve je obravnaval odbor v 4 sejah, pomnoženi veselilni odbor pa je imel tri seje. Sklenilo se je dalje v odborovi seji dne 29. aprila m. l. napraviti veliko orientacijsko tablo, obsegajočo ves svet od Bohinjskega jezera do Kravca. Delo je prevzel g. V. Novak v Ljubljani in utegne tabla biti narejena v kratkem; vendar bo treba počakati, dokler ne bo rešeno kolodvorsko vprašanje. — Podružnica je priredila tri skupne izlete, in sicer 12. maja čez Medvode—Grmačo—Otožec v Škofjo Loko, drugega 9. junija čez Javornik—Mohor—Jamnik v Podnart in tretjega dne 29. junija na Črno prst. Prvega se je udeležilo 14, drugega 10 in tretjega 12 članov. Posamezniki so pa poleteli kakor vsako leto na Kamniške planine, odtod v Logarsko dolino in Solčavo, na Stol, Golico (naraščaj), v Triglavsko pogorje, Trento in Bohinj. Ne omenjamo manjših tur v Joštarskem in Škofjeloškem pogorju, ki kažejo, da je jelo prodirati zanimanje za planinstvo v širše sloje. — Članov je imela podružnica 61 domačih in 17 zunanjih, skupaj 78. — Iz blagajnikovega poročila je posneti, da je imela podružnica 6268 K 63 h dohodkov in 292 K 66 h stroškov, torej prebitka 5975 K 97 h, čistega premoženja konec leta pa 5995 K 97 h.

Pri volitvi so bili z vzklikom izvoljeni v odbor, ki se je takoj konstituiral, sledeči člani:

Anton Zupan, c. kr. profesor, načelnik; Ferdinand Polak, trgovec, podnačelnik; Fran Šavnik, mag. pharm., tajnik; Rudolf Kokalj, glavni zastopnik »Dunava«, blagajnik; dr. Vladimir Herle, c. kr. profesor, dr. Josip Kušar, odvetnik, in Rajko Marenčič, posestnik in trgovec, odborniki. — Za računski preglednik sta bila izvoljena člana Zdravko Novak, c. kr. davčni asistent, in Janko Sajovic, trgovec v Kranju.

Pri slučajnostih je napovedal načelnik izreden občni zbor, ki se skliče takoj, ko bo gotov načrt za stavbo koče na Stolu, da se potem gradbeno delo odda podjetnikom.

Tekmovalna razstava slik. Letošnje tekmovalne razstave se je udeležilo sicer manj amater-fotografov kakor prejšnja leta, toda ti so podali prav znatno število večinoma planinskih slik, ki so vsekakor prekašale proizvode prejšnjih let.

Prvo mesto zavzemajo slike gospoda dr. J. Skaberneta; ta je razstavil veliko število prav mojstrsko izdelanih planinskih slik (iz Julskih in Savinskih planin), pa tudi prav okusne pokrajinske posnetke. V izberi svojih predmetov je pokazal veliko spretnost in izvežban okus. — Jako marljiva amaterja Badiura in Brinšek sta razstavila veliko zbirko planinskih slik. Izmed teh so nas zanimale posebno one iz pogorja Košutine-Kravca, katero smo sedaj prvikrat imeli priliko občudovati po fotografijah. Še zanimivejša pa je bila mnogoštevilna serija posnetkov iz dosedaj skoraj neznanih notranjskih jam, to je iz »Nove jame« pri Cerkniškem jezeru in Križne

jame pri Ložu. Vse slike so skrbno in spretno izdelane in kažejo, da imamo od gg. Badiure in Brinška v planinskem slikanju še mnogo pričakovati. — Stari naš znanec g. Anton Gregorec nam je podal nekaj posnetkov iz Triglavskega pogorja, katerih izvedba in izbira kažejo skušenega mojstra. Le žal, da se g. Gregorec ni udeležil z večjim številom slik. Očarujoč je pogled na Triglavski lednik ob nevihti in pa pogled na Urbanovo špico in Rjavino (tudi ob nevihti). — Gospod A. Kagnus je razstavil nekaj prav precizno izdelanih študij. Posebno lepa in dovršena je slika »Grm v cvetju«. Najmlajši tekmovalec gospod Fran Wratschko je razstavil lepo število planinskih posnetkov. Najlepši so iz Triglavskega pogorja in Savinskih planin. Posebno priznanje je izreči za sliko s pogledom od Kredarice na Triglavsko kočo ter na Veliki in Mali Triglav v ozadju. Gosp. Wratschko je pokazal prav dober okus pri izbori predmetov in tudi izvedba kaže priznanja vredno točnost.

Veliki plan. ples v Trstu. Le še nekaj dni in »Narodni dom« v Trstu bode opravljen v krasen planinski raj in podzemski dom. Vse dekoracije se izvršujejo kaj marljivo pod spretnim vodstvom naših slovenskih umet. slikarjev. V raznih kočah bodo stregle narodne gospe in gospice s pristno in izborno vinsko kapljico in z mrzlimi jedili, bo pa še nebroj veselja tudi za neplesalce. Ob 9. uri izide nov zabaven planinski časopis z vzvišeno himno našemu mogočnemu »Krašunu«. — Zaželjena je planinska in narodna obleka, sicer promenadna (navadna). Priti pa je v planinski opravi z nepodkovanimi čevlji. Vse druge podrobnosti so v vabilu na zadnji strani.

Ti prekrasna Gorenjska, divna Švica slovenska, gotovo ne zaostaneš, temuč nam pošlješ vrlo četo planinskih sinov in hčera, ki bodo sprejeti iskreno, kakor nas sprejemajo oni v svojih visokih planinah! Ti cvetoča Vipava in čudovita Notranjska, gotovo pohitita i vidve v obilem številu med nas, da radost bo tem večja, a ti središče naše, bela Ljubljana, podaj roko svoji zvesti planinski hčerki! In v to kličemo vsem planincem in prijateljem: na svidenje na velikem planinskem plesu dne 1. februarja v tržaškem »Narodnem domu«!

RAZNOTEROSTI.

Izlet na Kamniško sedlo (1921 m) dne 5. in 6. jan. t. l. Turo na Kamniško sedlo sedaj po zimi v snegu so nama do male izjeme skoro vsi resno odsvetovali. Toda prepričala sva se, da ni bogve kako težavna, ako jo nastopiš ob vedrih dnevih., ko poka od mraza v nižavi in vroči — res, poletno vroči — solnčni žarki pošteno poližejo snežišča v višavah, da se dovolj strdi sneg do jutra. Po Jermanskem robu je bilo komaj za 2 do 3 prste snega, deloma tudi prav nič. Šele, ko se že shajata stara markirana in nova jahalna pot kneza Windischgraetzta, je bilo snega komaj za dobro ped. V jarku med spodnjimi odrastki Brane in Planjave pod pastirsko kočo se šele začenjajo debeli zameti s trdim snegom. Jarek više pod pastirsko kočo je skoro docela splaniran, pastirska koča sama je zametena, da porineš lahko cepin do vrha v sneg. Do tod je držal sneg prav dobro, a ne tako vedno naprej. Kakor sva izprevidela, si je najbolje izbirati hojo ne po gladkem snegu, ki se rad udara, ampak po grapavem, trdem, in sicer od pastirske koče do prve velike skale, ki ti štrli iz snega na levi, od nje na-

ravnost po obokanem srednjem vrhu, med stenami Brane in Planjave, do druge osamljene debele skale, ki jo vidiš že od koč, potem pa malo na desno nad položno udrtino naravnost v smeri proti rtastim skalam ob Planjavi vrh sedla. Tu se nama je malo udiralo. Le na zadnji strmini pod Kamniško koč se sneg zelo vdaja. Odločno pa odsvetujeva hojo po levi strani Brane in sploh čez sneg, iz katerega štrli kamenje, ki je zaledenelo in spolzko, in še bolj čez sneg, iz katerega mole čopi cretja. Tam se udaraš kar čez pas včas. Pot povsem ni nič nevaren, če imaš s seboj dereze in cepin, le tampatam, posebno na zadnji strmini pred koč precej naporen. Vrh sedla pa ne smeš predaleč na rob snega. Tam vise in mole velike strehe snega čez rob in pokrivajo večkrat prepade med dvema bližnjima skalama, prav posebno na strani proti Planjavi in ob robu naravnost nad koč.

Kamniška koč našega društva prezimuje dobro in počutiš se v njej prav izvrstno tudi v zimi. Sneg jo je zamedel na debelo le zadaj na severni strani, kjer sega čez rob strehe. Spredaj jo obkrožuje okopu podoben, poldrugi do dva metra debel zamet v zložnem polkrogu, ki je oddaljen od koč do 3 m. Streha je spredaj brez snega, sten pa se ga drži le tenka plast, kakor da je obita z ovčjimi kozuhi. V koč z malimi izjemami ni videti in pričakovati vlažnosti. V moški spalnici je v oknu nasproti kuhinjskim vratom malo snega, ki ga je spihal skozi razpoke. V ženski sobi ga leži za eno lopato na tleh tik pod oknom nasproti kuhinji in ravno toliko v prostoru pred kuhinjo. Dobro bi bilo, če bi se kako zamašile razpoke ob zunanjih zapahih na oknih, da ne bo zanašal veter snega skozi. V podstrešju in tudi v kleti sva našla vse v redu in vse suho. — Temperatura je merila ob najinem prihodu ob 6. uri zvečer v kuhinji le -1°C , zvišala pa sva jo kmalu s kurjavo na $+3^{\circ}\text{C}$. Ne bi bilo napačno, ako bi se pustilo v koč za zimo malo kuriva, da turist ni omejen in navezan le samo na malo steklenico gorljivega špirta, katerega si prinese s seboj.

Da ni vse tako mrtvo i po zimi v planinah — kar trde razni ljudje, o tem priča siničja pesmica ciza - ciza - rara v bukovich in macesnovih gozdih, plahe in poskočne veverice, a pred vsem dobro obiskovana promenada gamzov po nešteti, od njih izhोजenih stezah posebno okrog pastirske in Kamniške koč. Naštela sva jih prvi dan okoli 70, ki so se umikali, radovedno naju opazuječ, v posameznih tropah drug za drugim, po 26, 19, 5 skupaj v strme stene Planjave in Brane.

Neverjetno se bo komu zdelo slišati, da je po zimi v gorah ob solnčnih dnevih gorko nič manj nego v dolini po leti. Dne 6. januarja t. l. dopoldne od 10. ure dalje sva se izprehajala po sedlu in fotografirala, toda bilo nama je tako vroče, da sva se morala sleči na gornjem životu do srajce, in kar curljalo je od naju, tako sva se potila opoldne, ko sva odhajala navzdol!

Kdor izmed turistov je torej prepričan o krasoti naših planin in izletov v nje, a ima še filistrske predsodke o zimskih izletih, ta naj si izbere ob ugodnem času Kamniško sedlo med zimske ture. Gotovo ne bo obžaloval, kajti ves njegov trud bo obilno poplačan s krasnimi, nepoznanimi užitki ob zimskih gorskih motivih, ki se ne dajo primerjati poletnim, ob čudovito lepih prizorih zahajajočega in vzhajajočega solnca v izpreminjajočih se mavričnih barvah in ob čistem razgledu; minili ga bodo napačni predsodki o

zimskih gorskih izletih in zmerom bo vesel, kadar mu bo možno zapeti s Heinejem :

»Lebet wohl, ihr glatten Säle,
Glatte Herren, glatte Frauen,
Auf die Berge will ich steigen,
Lachend auf euch niederschauen!«

Tovariša Badiura in Brinšek.

Zanimive ture. Dne 28. avgusta m. l. sta naredili gdč. Milica Gabrijelčičeva, učiteljica v Tolminu, in gdč. Dragica Draščekova, trgovčeva hčerka v Gorici, v družbi g. c. kr. okrajnega šolskega nadzornika Al. Lašiča in gosp. Egona Gabrijelčiča to-le za nežni spol gotovo naporno turo: iz Tolmina čez Sleme (1448 m) na Krn (2246 m) — sestop s Krna mimo Krnskega jezera po obronku Kaluderja skoz Lepeno v Sočo. Hoja od 3¼, zjutraj do 8. ure zvečer (16¾ ure). — Gosp. župnik Alojzij Cilenšek v Poljčanah na Štajerskem nam je sporočil na poziv v 12. lanski številki, da je izvršil leta 1907 nastopne ture: 1.) 17. julija iz Tolmina k izviru Tolminke, čez Planino na Prodirh strmo navzgor po kozji stezici, okoli osamljenega debelega stebra, potem jako strmo kvišku na markirano pot z Bogatina in navzdol na planino Duplje, odtod še tisti večer mimo Krnskega jezera na planino Polje (1515 m), tu prenočil pri pastirjih; drugi dan na Krn in zopet prenočil na Polju. (Spremljevalec g. Vohánka, deželni uradnik v Pragi.) — 2.) 21. julija iz Bolca v avstrijsko Kaninsko kočo, drugi dan na Kanin po novi končni poti in na Srednji Vršič; od tam naravnost ob južni strani od police do police (deloma jako opasno) na snežišče, nazaj mimo avstrijske Kaninske kočice čez Bolško škrbino in sedlo Prevale v Rico-vero Nevea; tam prenočišče. (Spremljevalec isti.) — 3.) 25. julija sam iz pastirske kočice v Planici, kjer na klopi ob ognju prenočil; ob polštirih na Jalovec, po zmrzlem snežnem žlebu na Travnisko sedlo, od tam na desno po grebenskem potu Slovenskega planinskega društva na vrh, dalje čez Trentsko planino v Trento. — 4.) 29. julija iz Trente, ozir. Loga po novi poti Slovenskega planinskega društva na Zelenico, potem po Kugyjevi poti na Triglav in v Triglavsko kočico. Ob prihodu na Kugyjevo pot prestali strašno in nevarno nevihto; ob tistem času je treščilo v pot z Malega Triglava na Kredarico, kar smo pozneje videli. Prenočili na Kredarici. Drugi dan s Kredarice čez Prag v Aljažev dom in v Mojstrano. (Spremljevalca g. Vohánka in trentski vikar g. Otilij Medveš.) — 5.) 2. avgusta z gospodom Rudolfom Fasanom, višjim zemljemercem iz Tolmina, ob treh po polnoči iz Franz Josefs-Hausa (2418 m) čez Pastirico po Hofmannovi poti na Adlersruhe (3465 m) — četrť ure pozneje strašen metež; ob 6¼, zjutraj došla v nadvojvoda Janeza kočico na Adlersruhe; tam čakala konca nevihte; ob 7¾, nadaljevala pot na Mali in Veliki Klek (3798 m), ob 8½ pri jubilejnem križu na vrhu. Zaradi hude nevihte po kratkem bivanju na vrhu zopet na Adlersruhe in od tam v Franz Josefs-Haus, kamor sva došla opoldne, od tam v Glocknerhaus in v Sveto Kri še isti dan (2. avgusta). Imela sva vsak svojega vodnika.

(Dalje.)

Simonu Gregorčiču je poneslo v rojstno hišo »Beljaško omizje v Trstu« 19. t. m. krasno spominsko knjigo. V Tolminu so prenočili izletniki ter odpotovali drugo jutro na Vrsno pod Krn. Soška podružnica S. P. D. je bila zastopana po svojem tajniku g. Kutinu. Po krasnem vzvišenem govoru je izročil g. Zorec knjigo družini Gregorčičevi. Pevci so divno prepevali

same Gregorčičeve pesmi. Govoril je tudi imenovani podružnični tajnik. Na povratku so se poslužili tržaški izletniki voz, katere je dala na razpolago imenovana podružnica. Hvala ji na vsem, posebno pa njenemu požrtvovalnemu g. tajniku ter g. učitelju Gruntarju na Vrsnem za gostoljubnost. — Spominska knjiga je krasno umetno delo Gaberščekove tiskarne. Na prvi strani knjige je čitati :

»Naj ves razpor izgine
Na čast
In rast
Razprte moje domovine.«

Vabilo

na

V E S E L I C O,

ki jo priredi

„Šaleška podružnica“ v Šoštanju dne 8. februarja t. l. v
veliki dvorani hôtela „Avstrije“.

Spored: 1. Čevljar baron, trodejanska opereta.
2. Plesni venček.

Začetek ob 8. uri zvečer. — Vstopnina: I. sedež 2 K, II. sedež 1 K; stojišča 50 h.

Slavno občinstvo blagovoli priti k predstavi točno, ker se vrata v dvorano ob začetku zapro.

Tržaška podružnica „Slovenskega planinskega društva“

vabi na poset

DIVAŠKE VILENICE
(cesarjeviča Rudolfa jama v Divači).

Jama je vse leto pristopna. — Acetilenska razsvetljava.

Tarifa: Pristojbina za vodnika in razsvetljava ne glede na število posetnikov
K 3. Vstopnina za vsako osebo K 1. ○○○○○○○○○○○○○○○○○

Člani „Slovenskega planinskega društva“ plačajo proti izkaznici
polovico vstopnine.

Jama je oddaljena četrť ure od železniške postaje v Divači. — Vsako leto
je jama ob znižani vstopnini splošno razsvetljena.

Tržaška podružnica

„Slovenskega planinskega društva“

vabi

vse planince, prijatelje in narodno občinstvo širom
slovenske domovine

na

VELIKI PLANINSKI PLESki ga priredi v planinsko in podzemsko opravljenih
☉ ☉ ☉ dvorinah „Narodnega doma“ v Trstu ☉ ☉ ☉**v soboto, dne 1. februarja 1908.**Vstopnina 2 K. ☉☉ Svirali bodeta dve vojaški godbi.
Začetek ob 9. uri zvečer.

Priti je v turistovski, narodni ali promenadni obleki.

☉ ☉ ☉

Vstopnice se prodajajo v knjigarni gosp. J. Gorenjca v
Trstu, V. Valdirovo št. 40, in dne 1. februarja pri blagajni
v „Narodnemu domu“ od 7. ure

☉ ☉ ☉ ☉ nadalje. ☉ ☉ ☉ ☉